

Περιεχόμενα:	Σελ.
Αντί προλόγου	3
Ουσούι Ρέικι: Το σύμβολο Jō -ένα μη παραδοσιακό, Ιαπωνικό σύμβολο Ρέικι και μέθοδος για την απομάκρυνση τοξινών. <i>Από τον James Deacon</i>	4
Channeling, αγυρτεία και αμετροέπεια <i>Από τη Μαντίνεια</i>	6
«Σώστε το Αβαείο του Θελήματος» <i>Η ομιλία της Προέδρου της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» στην εκδήλωση "Aleister Crowley: the Prophet of the New Aeon", σε ελληνική μετάφραση.</i>	10
Πληροφορίες	18

Αντί προλόγου...

“I must Create a System, or be enslav'd by another Man's.
I will not Reason & Compare: my business is to Create.”

William Blake (1757–1827), "The Prophetic Books of William Blake: Jerusalem".

.....

**«Πρέπει να Δημιουργήσω ένα Σύστημα, ή να σκλαβωθώ απ' άλλου Ανθρώπου.
Δε θα Κρίνω και δε θα Συγκρίνω: δουλειά μου είναι να Δημιουργώ.»**

Ουίλιαμ Μπλέικ (1757–1827), "Τα Προφητικά Βιβλία του Ουίλιαμ Μπλέικ: Ιερουσαλήμ".

Ρέικι: Το σύμβολο Jō

-ένα μη παραδοσιακό, Ιαπωνικό σύμβολο Ρέικι και μέθοδος για την απομάκρυνση τοξινών...

[Copyright © 20011 James Deacon, Master Level Reiki Healing Facilitator,
<http://www.aetw.org>]

Το σύμβολο Jō*¹

(Ο Ιαπωνικός χαρακτήρας Kanji : 浄 μπορεί να γραφτεί επίσης ως: Jō, Jo, Joh ή Jyo).

Τα τελευταία χρόνια, αρκετοί «ανεξάρτητοι» πρακτικοί Ρέικι στην Ιαπωνία άρχισαν να χρησιμοποιούν το σύμβολο Jō σαν ένα πρόσθετο σύμβολο του Ρέικι, και ακόμα πιο πρόσφατα, το σύμβολο και η μέθοδος εφαρμογής του έχει αρχίσει σταδιακά να γίνεται αποδεκτή από πολλούς πρακτικούς της Δύσης ως μια πολύ αποτελεσματική Τεχνική Ρέικι.

Το σύμβολο Jō χρησιμοποιείται ειδικά και μόνο για την απελευθέρωση / έκπλυση των τοξινών από το σώμα.

Ο χαρακτήρας Kanji : 浄 μπορεί να σημαίνει: «καθαρίζω», «εξαγνίζω» ή «εξορκίζω».

¹ * Το πραγματικό σχήμα του συμβόλου Jō μπορεί να φαίνεται κάπως οικείο στους πρακτικούς ορισμένων σύγχρονων μορφών του «Ιαπωνικού» Ρέικι.

Αντί για το οικείο TKP, μερικά σύγχρονα Ιαπωνικά στυλ διδάσκουν το σύμβολο με μια οπτική μορφή παρόμοια με το σύμβολο Jō.

Ωστόσο, θα πρέπει να τονιστεί ότι είναι μονάχα η οπτική μορφή του συμβόλου τους που παρουσιάζει ομοιότητες με το σύμβολο Jō.

Τα ονόματα, η σημασία και η λειτουργία του συμβόλου τους είναι πολύ διαφορετικά.

Το σύμβολο ονομάζεται «Jō», αλλά αυτή είναι απλά η περιγραφική του ονομασία.

Το σύμβολο Jō έχει τη δική του συνοδευτική φράση-επωδό: «Ο-χικάρι».

«Χικάρι» σημαίνει φως, και το «Ο» είναι όρος σεβασμού ή εκτίμησης.

Το «Ο-χικάρι», στα πλαίσια του Ρέικι Ρυόχο, μπορεί να γίνει κατανοητό ως το «Πνευματικό Φως» του Ρέικι.

Η Χρήση του συμβόλου Jō:

Αρχικά, εκτελέστε μια 'γενική' αγωγή (τουλάχιστον, καλύπτουμε: το κεφάλι, το άνω μέρος της πλάτης, τη σπονδυλική στήλη και την κοιλιά). Κατόπιν, όταν είστε έτοιμοι, σχεδιάστε το σύμβολο πάνω στην περιοχή του ήπατος.

Ενώ σχεδιάζετε το σύμβολο, επαναλαμβάνετε τη φράση-επωδό «Ο-χικάρι», δύο φορές.

Στη συνέχεια, τοποθετείτε τα χέρια σας – το δεξί πάνω από το αριστερό – πάνω από το ήπαρ, και αφήνουμε το Ρέικι να ρεύσει για όσο διάστημα θεωρούμε κατάλληλο.

Τελικά, δίνουμε Ρέικι για λίγα λεπτά στα νεφρά.

Αυτό ήταν!

御 "O"

[<http://www.saiga-jp.com/dic/sound/common/o.wav>]

光 "hikari"

[http://www.saiga-jp.com/dic/sound/g2/e58589_hikari.wav]

Χρειάζεται να λάβουμε κάποια μύηση /συντονισμό για να χρησιμοποιήσουμε το σύμβολο;

Όσο και αν φαίνεται παράξενο, η πλειοψηφία των πρακτικών βρίσκουν ότι δεν χρειάζεται να «συντονιστούν» στο σύμβολο (τουλάχιστον όχι με την τυπική έννοια).

Η απλή εργασία (όπως περιγράφεται παραπάνω) με το σύμβολο και –σημαντικό– τη φράση-επωδό του, σε μια τακτική βάση, φαίνεται να οικοδομεί μια βαθιά ενεργειακή σχέση.

(Η φράση-επωδός μοιάζει να φέρει τη δική της 'δύναμη')

Ίσως θα θέλατε να διαλογιστείτε στην Εικόνα/Ήχο.

Όπως θα κάνατε με οποιοδήποτε από τα πιο κανονικά σύμβολα Ρέικι, αφήστε το Ρέικι να ρεύσει και ζωγραφίστε τα σύμβολα στην παλάμη κάθε χεριού. Οραματιστείτε και νιώστε το να πάλλεται με το Φως και, καθώς εκπνέετε, ψάλτε τη φράση-επωδό μέσα στο σύμβολο, οραματιστείτε και νιώστε την Αναπνοή του Ρέικι να εντείνοντας την αντήχηση του συμβόλου.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε τη δική σας δημιουργικότητα για να αναπτύξετε το δικό σας βαθύτερο δεσμό με το σύμβολο. :)

Πώς να προφέρετε: «Ο-χικάρι»:

Όπως συμβαίνει με όλα τα μάντρα και τις επωδούς, η ορθή προφορά του «Ο-χικάρι» είναι πολύ σημαντική.

Παρακάτω βλέπετε δύο συνδέσμους προς δύο ηχητικά αρχεία που δίνουν την Ιαπωνική προφορά:

Το channeling, η αγυρτεία και η αμετροέπεια.

Από τη Μαντίνεια

Τις τελευταίες δεκαετίες παρατηρείται μια ιδιαίτερη αύξηση του αριθμού των ανθρώπων που ασχολούνται με το channeling, είτε ως διάμεσα, είτε ως δέκτες.

Δέκτης, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι το άτομο που, δεχόμενο ότι υπάρχει ένας βαθμός αλήθειας στα λεγόμενα του channeler, παρακολουθεί - συχνά παθητικά- την ομιλία, ζητώντας να προσδιορίσει τη δική του θέση μέσα στο σύμπαν και τον κατάλληλο τρόπο δράσης, με βάση τα όσα μεταφέρονται.

Channeler, 'κανάλι' ή 'δίαυλος', από την άλλη, είναι το άτομο που μεταφέρει ενέργειες από την «άλλη πλευρά» του πέπλου στο γήινο πεδίο, μεταφράζοντας σε μηνύματα μέσω του προφορικού λόγου ή/και της γραφής. Στην πραγματικότητα, οι ενέργειες αυτές μπορεί να εκφραστούν επίσης μέσα από κάποιο είδος Τέχνης, ή ακόμα να περάσουν αυτούσιες στον δέκτη, όπως στις περιπτώσεις κάποιων μορφών εναλλακτικής θεραπευτικής και μυητικών πρακτικών. Ωστόσο, συνηθίζεται ο όρος «channeler» να αποδίδεται σε όσους μεταφράζουν την ενέργεια σε λόγο.

Τα πράγματα όμως γίνονται λίγο πιο περίπλοκα, όταν επιχειρήσει να εξηγήσει κανείς, τι σημαίνει η λέξη «ενέργεια». Ας δούμε μερικές ερμηνείες:

Σύμφωνα με το Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής του Ιδρύματος Μανώλη Τριανταφυλλίδη:

Ενέργεια είναι η πράξη, κίνηση, λειτουργία, που τείνει να μεταβάλει μια κατάσταση, να προκαλέσει ένα αποτέλεσμα. 1. Πράξη, δράση, κίνηση, προσπάθεια για τη δημιουργία αποτελέσματος 2. Στη φυσική, ενέργεια ονομάζεται η ιδιότητα ενός σώματος να παράγει έργο. Επίσης, είναι ό,τι μπορεί να μεταβληθεί σε μηχανικό έργο, ή ό,τι παράγεται από την κατανάλωση μηχανικού έργου. 3. Δράση, επενέργεια.

Αντίστοιχα, το ρήμα 'ενεργώ' σημαίνει: πραγματοποιώ ορισμένη ενέργεια, προσπάθεια, για να επιτύχω ένα ορισμένο αποτέλεσμα / φέρω αποτέλεσμα.

Αξίζει να σημειωθεί όμως ότι στην αρχαία Ελληνική, (σύμφωνα, με το «Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας» του Ιωάννη Σταματάκου), το ρήμα 'Ενεργώ' σημαίνει «εμποιώ ή δημιουργώ (παράγω) τι εντός τινός», και αυτή η ερμηνεία αποδίδει άριστα την έννοια της ενέργειας στη δική περίπτωση.

Σε μια προσπάθεια ελεύθερης διασκευής, θα μπορούσαμε ίσως να πούμε ότι, 'ενέργεια' είναι αυτό που προκαλεί αλλαγές μέσα στο κάθε τι, και μέσα από το κάθε τι, επιδρά σε κάθε τι άλλο. Για όσους ασχολούνται με την εναλλακτική θεραπευτική, η 'ενέργεια' ταυτίζεται με την ίδια τη δύναμη της ζωής.

Αφού λοιπόν αποσαφηνίσαμε, κατά το μέτρο του δυνατού, τι σημαίνει channeler, δέκτης και ενέργεια, μένει να δώσουμε έναν ορισμό για αυτό που αποκαλούμε «άλλη πλευρά του πέπλου». Σε γενικές γραμμές, σημαίνει το επέκεινα, αυτό που υπάρχει στην αντίπερα όχθη, δηλαδή την πραγματικότητα που υπάρχει στην «άλλη ζωή», για την οποία ωστόσο υπάρχουν πάρα πολλές δοξασίες. Το 'πέπλο', είναι αυτό που διαχωρίζει τον δικό μας κόσμο από τον άλλο, την ύλη από το πνεύμα και λειτουργεί ως πέπλο της λήθης αφού, ερχόμενοι σε τούτο τον κόσμο, ξεχνούμε ό,τι υπάρχει στην άλλη πλευρά. Ακόμα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το κατώφλι στο οποίο το συνειδητό μεταπίπτει στο ασυνείδητο, και τανάπαλιν.

Έτσι, έχουμε μιλήσει για μία ενέργεια, έναν δίαυλο, και έναν ή περισσότερους δέκτες. Το μεγάλο ερώτημα όμως, που αποτελεί και σημείο τριβής για πολλούς, είναι «ποιος είναι ο πομπός;»

Οι ερμηνείες είναι πάμπολλες -ίσως όσοι και οι άνθρωποι- και απορρέουν από τις προσωπικές πεποιθήσεις των ανθρώπων για το επέκεινα, όπως έχουν διαμορφωθεί από τις επιρροές του θρησκευτικού/κοινωνικού συστήματος από το οποίο προέρχονται. Ωστόσο, στη σύγχρονη εποχή όπου η διάχυση της πληροφορίας είναι εκτεταμένη και ταχύτατη - κάτι που υποστηρίζει τον συγκρητισμό-, είναι συνηθισμένο να αποδίδονται οι πληροφορίες σε οντότητες 'πολιτογραφημένες' σε πολλές διαφορετικές θρησκείες και συστήματα. Η αφομοίωση της πλη-

ροφορίας και η ενσωμάτωση των 'ξενόφερτων' συμβόλων και αρχετύπων σε ένα δεδομένο σύστημα που στην αρχαιότητα θα χρειαζόταν δεκαετίες για να συμβεί, τώρα γίνεται εν ριπή οφθαλμού!

Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι αυτό δεν πρέπει να έχει καμία σχέση με τις πληροφορίες που λαμβάνει ένας δίαυλος –και όμως έχει. Χαρακτηριστικό του διαυλισμού είναι ο συντονισμός με την πηγή της πληροφορίας και, θεωρητικά, όσα περισσότερα σημεία αναφοράς διαθέτει ένας καλός δέκτης, τόσες περισσότερες πηγές μπορεί να προσεγγίσει. Κι επειδή συχνά υπάρχει ο φόβος μιας ακατάλληλης επιρροής, κάποιοι channeler δίνουν συγκεκριμένες οδηγίες για το πώς μπορεί κανείς να βεβαιωθεί ότι ένα μήνυμα προέρχεται από μια οντότητα του φωτός, και συνιστούν στους δέκτες να ασκούν την αρετή της διάκρισης ώστε να αποφεύγουν να παρασυρθούν από λανθασμένα μηνύματα.

Δεδομένου ότι, μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει κάποια αδιαμφισβήτητη επιστημονική απόδειξη για την ύπαρξη της 'άλλης πλευράς' (αν και κάποιοι πιστεύουν ότι η θεωρία των κβάντα και των υπερχορδών τείνουν προς αυτή την κατεύθυνση), οι σκεπτικιστές καταλήγουν να βλέπουν το όλο θέμα απαξιωτικά. Από την άλλη πλευρά όμως, ακόμα και αν αποδεχτούμε ότι η πραγματικότητα της άλλης πλευράς είναι μια απλή υπόθεση και ότι κάθε σχετικός χαρακτηρισμός είναι καθαρά υποκειμενικός, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την επίδραση που ασκεί η ροή της ενέργειας τόσο στον ίδιο τον channeler, όσο και στον/τους δέκτες.

Αφήνοντας, για την ώρα, την ανάλυση των στοιχείων που αφορούν την 'άλλη πλευρά' και όσα ανήγονται τελικά σε αυτή (όπως π.χ οι έννοιες του ανώτερου εαυτού, της ψυχής, κ.λπ), καθώς επίσης και ότι αφορά την επεξεργασία από μέρους του δέκτη, ας εστιάσουμε για λίγο στα αποτελέσματα της ενέργειας πάνω στον δίαυλο. Η αρχική ώση της ενέργειας, μπορεί να γίνει αντιληπτή από το συνειδητό με αρκετούς τρόπους, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του δίαυλου. Συνήθως έρχεται με τη μορφή μιας εσωτερικής ομιλίας από ένα τρίτο πρόσωπο ή μιας ξεκάθαρα διατυπωμένης σκέψης, που δεν φαίνεται να ακολουθεί τον υφιστάμενο ειρμό λεκτικά ή ενεργειακά. Άλλες φορές πάλι έρχεται ως εσωτερική εικόνα (όραμα) ή σαν ένα 'πακέτο' εικόνας / σκέψης / ήχου, που είναι σαφώς διαφοροποιημένο από το τρέχον νοητικό περιβάλλον. Σε ορισμένες, πιο σπάνιες, περιπτώσεις, η φωνή φαίνεται

να έρχεται απ' έξω, ενώ συχνά αναφέρονται και αισθήσεις στο φυσικό σώμα (μπορεί να είναι ένα γενικό αίσθημα θερμότητας, ένα έντονο αίσθημα καύσου σε συγκεκριμένες περιοχές του σώματος, απαλά σπρωξίματα, ευθυγράμμιση της σπονδυλικής στήλης, κ.ά). Αντί όλων αυτών πάλι, είναι πιθανό ο/η channeler να νιώσει απλά την ενέργεια να ανεβαίνει (π.χ. σαν ένα μπαλόνι που φουσκώνει), και στη συνέχεια να αρχίσει να την μεταφράζει σε λόγο, μιλώντας από αυτή. Τελικά, όταν έχει εγκατασταθεί η ροή, η εισερχόμενη ενέργεια ταυτίζεται με του channeler, ο οποίος έχει την αίσθηση ότι μιλάει ο ίδιος, παρακολουθώντας ταυτόχρονα όσα λέει, μέχρι τη στιγμή που, μια διακύμανση της ενέργειας θα δημιουργήσει και πάλι διχασμό του ρεύματος, αναγκάζοντάς τον να επανασυντονιστεί.

Αναμφίβολα, τα παραπάνω μπορούν να ερμηνευθούν με περισσότερους από έναν τρόπους - ο γιατρός, ο ψυχαναλυτής, ο ψυχίατρος, ο ιερέας, ο σαμάνος, και ίσως ακόμα ο δικηγόρος, έχουν πολλά να πουν. Το βασικότερο όλων όμως, είναι η ερμηνεία που δίνει ο ίδιος ο δίαυλος στην πληροφορία που παίρνει, και ο τρόπος με τον οποίο τη διαχειρίζεται για τον εαυτό του και τους άλλους. Τα αισθήματα που είτε κατακλύζουν τον δίαυλο, είτε υφέρπουν και είναι συχνά δύσκολο να ανιχνευθούν, καλύπτουν ένα μεγάλο φάσμα, που περιλαμβάνει ιδέες μεγαλείου για το σημαντικό έργο που προσφέρει στην ανθρωπότητα, οργή απέναντι στους άλλους ή θλίψη όταν το μήνυμά του δεν γίνεται αποδεκτό, ζηλοφθονία απέναντι σε κάποιους που θεωρεί καλύτερους του ή πιο ευνοημένους, ενοχή όταν διαπιστώνει ότι δεν καταφέρνει να ανταποκριθεί επαρκώς στο 'κάλεσμα' και να είναι ένας αρκετά καθαρός αγωγός, σύγχυση όταν νιώθει ανίκανος να ερμηνεύσει κάποια σημεία, οργή και αίσθημα ανικανότητας όταν δεν επαληθεύονται τα μηνύματα που παίρνει, αίσθημα ματαιότητας όταν διαπιστώνει ότι ο κόσμος δεν αλλάζει αρκετά γρήγορα και τέλος απάθεια όταν καταφέρει να εμπιστευτεί αυτή την εσωτερική πηγή και διαπιστώσει ότι όλα είναι όπως πρέπει να είναι.

Δεδομένου ότι το αντικείμενο είναι από τη φύση του ασαφές, και είναι μάλλον απίθανο να έχει προηγηθεί μια ολοκληρωμένη εκπαίδευση, η αίσθηση της ορθής διαχείρισης της πληροφορίας –με την έννοια της διαχείρισης που διέπεται από την κοινή λογική- έρχεται συνήθως σαν αποτέλεσμα της μακρόχρονης εμπειρίας, η οποία φέρνει μαζί της επίσης και μια διαρκώς εξελισσόμενη αντίληψη γι' αυτό

που είναι ο ίδιος και για το έργο που επιτελεί.

Κατά κανόνα, όταν μιλάμε για channeling, έχουμε στο νου μας την επικοινωνία με οντότητες και ενέργειες σαφώς διακριτές από τον δικό μας εαυτό (ίσως, αν δεν τις θεωρούσαμε τέτοιες, να κάναμε απλά Τέχνη).

Εδώ όμως εμφανίζεται ένα πρόβλημα. Μας διαφεύγει ότι ο ορισμός μας για τον εαυτό περιλαμβάνει μοναχά αυτό που υπάρχει ανάμεσα στο καπέλο και τα παπούτσια μας, δηλαδή τη φυσική μας υπόστασή. Με άλλα λόγια, όσο έντονα και αν οραματιζόμαστε τον εαυτό μας ως έναν «πελώριο λαμπερό άγγελο», στην πραγματικότητα προβάλλουμε τους περιορισμούς του νου μας -που μπορεί να εκφραστεί μόνο με τους όρους της μορφής- στον τρόπο λειτουργίας του Πνεύματος. Ανάλογα, θεωρούμε ότι οποιαδήποτε έκφραση ξεφεύγει από τον συνήθη τρόπο εκδήλωσης του ψυχισμού μας, προέρχεται και κατευθύνεται από μία άλλη διάσταση, ένα άλλο πεδίο, το οποίο κατοικείται αντίστοιχα από «άυλες» οντότητες, οι οποίες πάντως διαθέτουν μια συγκεκριμένη μορφή.

Έτσι, στο σημείο αυτό θα διατυπώσουμε τον εξής ορισμό, που θα μας βοηθήσει να δούμε λίγο πιο καθαρά το ρόλο του διαύλου: «κάθε τι που έρχεται στο κατώφλι του συνειδητού, είναι κτήμα του εαυτού». Δηλαδή, από τη στιγμή που μια πληροφορία (ή ενέργεια), οποιαδήποτε και αν είναι κατά τη γνώμη μας η πηγή της, εισέλθει στο συνειδητό πεδίο, περιέρχεται στην ευθύνη του εαυτού. Κι αυτή η τοποθέτηση, είναι καθοριστικής σημασίας για την 'ορθή' διαχείριση της πληροφορίας.

Η ευθύνη είναι συνώνυμη της ελευθερίας της επιλογής και, ουσιαστικά, ευθέως ανάλογη της δύναμης που μπορούμε να διαχειριστούμε. Το να θεωρήσει λοιπόν κανείς ότι ο τρόπος που διαχειρίζεται την πληροφορία επιβάλλεται από τα εσωτερικά πεδία χωρίς να έχει ο ίδιος τη δυνατότητα να παρέμβει, αποτελεί θυμαπάτη (ακριβώς όπως και στην περίπτωση που, συνειδητά ή υποσυνείδητα, θέλουμε να παρακάμψουμε ή να 'ξεγελάσουμε' την εισερχόμενη ενέργεια ή την ενοικούσα διάνοια και 'να βάλουμε λόγια στο στόμα της').

Θέλουμε και συμβαίνει. Σε κάποια στιγμή της ζωής, ερχόμενοι σε επαφή με διάφορες πληροφορίες γοιμοποιούμε από ορισμένες ιδέες που, την κατάλληλη στιγμή, θα δώσουν τον καρπό τους. Ακόμα και αν δεν είναι μια συνειδητή διαδικασία – και συ-

νήθως δεν είναι – η συμμετοχή της προσωπικότητας παίζει καθοριστικό ρόλο.

Το Πνεύμα (που κάποιοι το παραλληλίζουν με το ασυνείδητο) πάντοτε σεβόταν την προσωπικότητα των ανθρώπων –οι άνθρωποι όχι. Το Πνεύμα συνολογεί την αλήθεια μας, αποδέχεται τις προτάσεις μας, είναι απόλυτα δεκτικό απέναντι σε ό,τι του ζητήσει η καρδιά μας. Η καρδιά έχει μεγάλη σημασία για το Πνεύμα, γιατί είναι ο τρόπος, η θύρα επικοινωνίας με την «άλλη πλευρά». Θα ήταν εξίσου σωστό να λέγαμε ότι η καρδιά είναι η θύρα επικοινωνίας ανάμεσα στον συνειδητό και τον ασυνείδητο εαυτό.

Κατανοώντας λοιπόν την προσωπική ευθύνη, μπορούμε επίσης να αντιληφθούμε ότι κανένας δεν έρχεται να μιλήσει μόνος. Το να θεωρήσουμε ότι ο άνθρωπος γίνεται έρμαιο κάποιων ξένων οντοτήτων, υποδηλώνει απλά τη δική μας αδυναμία να κατανοήσουμε την ιερότητα του ανθρώπου και το πραγματικό του δυναμικό. Τα πάντα είναι αποτέλεσμα συν-δημιουργίας και, είτε θεωρούμε ότι η εισερχόμενη ενέργεια προέρχεται από το δικό μας ασυνείδητο είτε ότι αποτελεί έκφραση μιας 'συγκεκριμένης' οντότητας, δεν θα πρέπει να χάνουμε από τα μάτια μας το γεγονός της δικής μας κυριαρχίας. Η παραχώρηση αυτής της κυριαρχίας και της δύναμής μας σε οτιδήποτε ή οποιονδήποτε άλλο, είναι η πηγή κάθε δυσαρμονίας. (Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε ότι, αν υπήρξε ποτέ ένα προπατορικό αμάρτημα, αυτό δεν ήταν ότι η Εύα και ο Αδάμ έφαγαν από το Δέντρο της Γνώσης, αλλά μάλλον ότι πίστεψαν πραγματικά πως η Γνώση υπήρχε έξω από αυτούς.)

Κι εδώ, στην αντίληψη ότι η θέλησή μας μπορεί να άγεται και να φέρεται από οποιεσδήποτε εξωτερικές συνθήκες/οντότητες, μπαίνει η έννοια της αμετροπέειας που χαρακτηρίζεται από το στοιχείο της δράσης χωρίς ανταπόκριση. Δηλαδή η έννοια του μέτρου ως κανόνα που καθορίζει και χαρακτηρίζει κάτι άλλο, παύει να υφίσταται. Κι επειδή ένας κανόνας δεν υπάρχει από μόνος του αλλά είναι απλά η νοητική έκφραση μιας δεδομένης τάξης/σχέσης, δεν μπορεί να υφίσταται αν δεν υπάρχουν περισσότεροι του ενός παράγοντες. Η λέξη 'αμετροπέεια' λοιπόν υποδηλώνει ουσιαστικά την έλλειψη αντιστοιχιών.

Κατά μία έννοια, το να περιμένουμε ότι το Πνεύμα θα εκφραστεί ανεξάρτητα από οποιαδήποτε δεδομένα του φυσικού πεδίου, αποτελεί αμετροπέεια, α-

φού του στερούμε εκ προοιμίου τη δυνατότητα της αλληλεπίδρασης. Σ' αυτή την περίπτωση, έχουμε ενέργειες που εκφράζονται χωρίς 'αντάλλαγμα', χωρίς αλληλεπίδραση· συνεπώς, ρέουν μεν ελεύθερα αλλά διαχέονται, και επαφίενται στην εργατικότητα ορισμένων μελετητών και επιστημόνων να τις γειώσουν συνδέοντάς τες με συγκεκριμένες αντιστοιχίες και σύμβολα, με τρόπο ώστε να παράγουν ένα συγκεκριμένο έργο, τόσο στο φυσικό πεδίο, όσο και στη συνειδητότητα των ανθρώπων.

Επιπλέον, το να θεωρούμε ότι το Πνεύμα οφείλει, με τον δικό του θαυμαστό τρόπο, να υπερβαίνει τους φυσικούς νόμους, υποδηλώνει μάλλον τη δική μας ατελή άποψη για τη σχέση μεταξύ Πνεύματος και Ύλης τα οποία όμως, κατά μία άλλη άποψη, δεν υπάρχουν για να αντιμάχονται το ένα το άλλο, αλλά για να αλληλοσυμπληρώνονται και να βρίσκονται σε μία διαρκή αγαπητική σχέση. Και αν, όπως έχει ειπωθεί, «η Μητέρα είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Πατέρας βλέπει τον εαυτό του», θα ήταν ίσως καταλληλότερο να σκεφτούμε ότι, αυτό που φαίνεται στα μάτια μας ως «θαύμα» είναι απλά η φυσική εκδήλωση μιας νομοτελειακής σχέσης, η οποία δεν μας είναι ακόμα γνωστή. Με μία έννοια λοιπόν, η άρνησή μας να αποδεχτούμε την πιθανότητα ύπαρξης μιας νομοτελειακής σχέσης πίσω από το φαινόμενο του διαυλισμού (όπως και πίσω από οτιδήποτε άλλο), να την αναζητήσουμε και να προσπαθήσουμε να τη διατυπώσουμε με τρόπο κατανοητό για τον συνειδητό νου, αποτελεί άλλη μία ένδειξη αμετροπέειας.

Τώρα, το γεγονός ότι κάποτε, μέσα στην αμετροπέειά μας, αποφασίζουμε ότι δεν χρειάζεται να επιδιώξουμε ένα υψηλότερο επίπεδο κατανόησης, αλλά επιζητούμε να διαμορφώσουμε και τις απόψεις των άλλων σύμφωνα με τον δικό μας περιορισμένο τρόπο αντίληψης, κάνοντάς τους δέσμιους της δικής μας θυμαπάτης και μάλιστα συχνά έναντι μιας αδρής αμοιβής, εμπίπτει στον ορισμό της αγυρτείας.

Με άλλα λόγια, πέφτουμε σε μια βαθιά αντίφαση: παρά το ότι φαινόμαστε να θεωρούμε πως η ενέργεια που εκφράζουμε έχει 'θεία' προέλευση, αποφασίζουμε να μην της επιτρέψουμε να συνδεθεί και να αντιστοιχηθεί άμεσα με τα κατάλληλα σημεία αναφοράς στην ψυχική & φυσική δομή κάποιου άλλου παρά μόνο α) μέσω του δικού μας τρόπου αντίληψης και β) μέσω μιας συγκεκριμένης αντιστοιχίας, αυτής του χρήματος.

Το πρώτο βέβαια είναι μάλλον αναπόφευκτο αφού, ούτως ή άλλως, κάθε φορά που μεταφέρουμε μία ενέργεια ή πληροφορία, αυτή χρωματίζεται σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό από την προσωπική μας αντίληψη. Κατά συνέπεια, αυτό που κάνει τη διαφορά είναι η δική μας επίγνωση σε συνδυασμό με τη φροντίδα μας να βοηθήσουμε τους άλλους να κατανοήσουν τους περιορισμούς μας και να τους ενθαρρύνουμε να διαμορφώσουν τη δική τους άποψη.

Όσον αφορά δεύτερο, δεδομένου ότι πρόκειται για μια επίπλαστη αντιστοιχία ενέργειας / ύλης / έργου (κάτι που έχει γίνει καταφανές με τον πιο δυσάρεστο τρόπο τα τελευταία χρόνια), και δεν είναι παρά ένα κατασκεύασμα του ανθρώπινου νου που δεν χρησιμεύει, το ίδιο, στην κάλυψη οποιασδήποτε πραγματικής ανάγκης, το αποτέλεσμα της επίδρασης της ενέργειας στη συνειδητότητα του δέκτη χρωματίζεται από τη θυμαπάτη που διέπει το πεδίο αυτής της αντιστοιχίας.

Λέγεται, και η υποφαινόμενη συμφωνεί απόλυτα, ότι τα πάντα είναι αποτέλεσμα συν-δημιουργίας και κάθε άτομο αντιλαμβάνεται και αντιδρά σύμφωνα με το μέτρο της δικής του κατανόησης. Έτσι η παρὰπάνω τοποθέτηση, που είναι αποτέλεσμα προσωπικής εμπειρίας, δεν έχει σκοπό να κρίνει οποιαδήποτε προσωπική επιλογή, αλλά μάλλον να δώσει τροφή για σκέψη και να παρέχει ένα κίνητρο ενδοσκόπησης σε όσους βαδίζουν συνειδητά στο μονοπάτι της αυτογνωσίας.

Η εκστρατεία για τη διάσωση του Αβαείου του Θελήματος

Η ομιλία της Προέδρου της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» στην εκδήλωση "Aleister Crowley: the Prophet of the New Aeon", σε ελληνική μετάφραση.

[Προηγήθηκε σύντομο καλωσόρισμα]

Τώρα, πώς μπορεί κάποια σαν εμένα να αρχίσει να μιλάει για το Αβαείο του Θελήματος!

Από τη μέρα που αποφασίσαμε να διοργανώσουμε αυτή τη συνάντηση, αναρωτιόμουν συχνά: «Είμαι τρελή;»

Θέλω να πω ότι χρειάστηκε πολύ κουράγιο για να αποφασίσω να ταξιδέψω σε μια ξένη χώρα και να μιλήσω σε μια ξένη γλώσσα, σε ένα ξένο ακροατήριο, για ένα θέμα που πιθανότατα μελετούν εδώ και δεκαετίες και, σίγουρα, γνωρίζουν πολύ καλύτερα από εμένα.

Ωστόσο, δεν είμαι εδώ για να σας μιλήσω για την ιστορία του Αβαείου. Ούτε είμαι εδώ για να παρουσιάσω την προέλευση της έμπνευσης του Άλιστερ Κρόουλι να δημιουργήσει μια μικρή κοινότητα στην οποία οι άνθρωποι θα μπορούσαν να ζουν σύμφωνα με τις αρχές του Θελήματος. Στην πραγματικότητα, δεν έχω να προσθέσω καμιά νέα πληροφορία σε όσα ήδη γνωρίζετε. Αυτό που μπορώ να προσθέσω όμως, και πιστεύω ότι είναι αρκετά σημαντικό ώστε να ταξιδέψω από την Αθήνα στο Λονδίνο για να το μοιραστώ μαζί σας, είναι η δική μας άποψη και, σαν συνέπεια αυτής, οι προσπάθειές μας να δημιουργήσουμε μια νέα πραγματικότητα βασισμένη σε αυτή την αντίληψη.

Όταν λέω οι προσπάθειές «μας», αναφέρομαι στα μέλη της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια». Αυτό που ονομάζουμε τώρα «Εντελέχεια» είναι μια σύνθεση των προηγούμενων μ.κ.ε. «Αβαλοκιτεσβάρα Ρέικι» και «Σώστε το Αβαείο του Θελήματος». Προχωρήσαμε σ' αυτή τη συγχώνευση λόγω των σοβαρών επιπτώσεων της οικονομικής κρίσης, αλλά κρατήσαμε τους σκοπούς και των δύο εταιρειών άθικτους.

Σ' αυτό το σημείο, θα ήθελα να κάνω μια παρένθεση:

Μετά από την πρώτη μας εκδήλωση σχετικά με τον Άλιστερ Κρόουλι στην Αθήνα, ένας νέος άνθρωπος, ιδιοκτήτης μιας ιστοσελίδας, άρχισε να αναφέρεται σε μένα ως εκπρόσωπο του Θελήματος στην Ελλάδα. Παρότι το ζήτημα αντιμετωπίστηκε έγκαιρα από ένα φίλο, κατάλαβα ότι αυτή η παρανόηση προβλημάτισε κάπως μερικούς Έλληνες Θελημίτες.

Δεν θα σπαταλήσω το χρόνο μας μπαίνοντας στις λεπτομέρειες της ιστορίας, αλλά θα ήθελα να κάνω ξεκάθαρο ότι:

α) Σέβομαι το έργο των Θελημικών Ταγμάτων, αλλά δεν ανήκω σε κανένα από αυτά, επομένως δεν θα ήταν δυνατό να εκπροσωπώ κάποιο.

β) Εκπροσωπώ την α.μ.κ.ε. για τη μελέτη του Εαυτού «Εντελέχεια», το έργο της οποίας είναι βαθιά επηρεασμένο από το έργο του Άλιστερ Κρόουλι, σύμφωνα, βέβαια, με τον τρόπο που το αντιλαμβανόμαστε οι ίδιοι.

γ) Είμαστε Θελημίτες; Είναι γεγονός ότι η δουλειά μας βασίζεται στις αρχές ενός συγκεκριμένου ρεύματος που ονομάζουμε «θρησκεία του Εαυτού» -και θα μπορούσατε ελεύθερα να αντικαταστήσετε τη λέξη «θρησκεία» με τις λέξεις 'κίνημα', 'ιδεολογία', κ.λπ. Αποτελεί θέση μας να τιμούμε την κάθε προσπάθεια κάθε ανθρώπου να κατανοήσει και να εκφράσει την αλήθεια του ίδιου του Εαυτού του, και υπό αυτή την έννοια λέμε «ναι, είμαστε και Θελημίτες».

Νομίζω ότι μπορώ να κλείσω τώρα αυτή την παρένθεση, και να προχωρήσω στο κύριο θέμα μας που είναι η εκστρατεία «Σώστε το Αβαείο του Θελήματος», και να εξηγήσω γιατί πιστεύουμε ότι είναι σημαντικό να σωθεί το Αβαείο, παρά τους ενδοιασμούς πολλών να υποστηρίξουν αυτόν τον σκοπό.

Τον Σεπτέμβριο 2010 επισκέφτηκα το Αβαείο του Θελήματος στην Κεφαλού, για να βρω τον δεύτερο ιερότερο τόπο του Θελήματος να καταρρέει μέρα με

την ημέρα. Αυτό το ταξίδι πυροδότησε μια ολόκληρη ακολουθία γεγονότων που μας οδήγησαν στη σημερινή μέρα, σ' αυτόν τον χώρο, να μιλάμε για το Αβαείο.

Σ' αυτή τη διαφάνεια μπορείτε να διαβάσετε εν συντομία την ιστορία μας:

«18 -20 Σεπτεμβρίου 2010: Επίσκεψη στο Αβαείο του Θελήματος στην Κεφαλού της Σικελίας.

20 Σεπτεμβρίου 2010: Μια στάση στο Παλέρμο, για να συναντήσουμε τον κ. Ρούσσο, εκπρόσωπο των ιδιοκτητών. Η αρχική ερώτηση ήταν αν θα δεχόταν να μου νοικιάσει το σπίτι για το συμβολικό ποσό των 50 ευρώ το μήνα, απλά και μόνο για να μου επιτραπεί να το φροντίσω και να προσπαθήσω να παρατείνω τη ζωή του μέχρι να πουληθεί.

Η απάντηση ήταν όχι, αλλά θα το πουλούσαν για 1.500.000 Ευρώ. Ναι, καταλάβαινε ότι το ποσό ακούγεται μεγάλο και ότι το σπίτι είναι σε άσχημη κατάσταση, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με το Κολοσσαίο. Αν το Ιταλικό κράτος πληρώνει εκατομμύρια ευρώ για τη συντήρηση ενός μοναδικού μνημείου όπως το Κολοσσαίο, γιατί δεν μπορούν να ενωθούν όλοι οι Θελημίτες και να σώσουν αυτό το μοναδικό μνημείο του Θελήματος; Είπε επίσης ότι είχαν ήδη δεχθεί 7 προσφορές που θα άνοιγαν σε μερικούς μήνες. Θα μου έδινε τρεις μήνες καιρό για να δω τι μπορώ να κάνω.

Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι οι 7 προσφορές δεν υπήρχα αλλά ήταν απλά ένας τρόπος να πιέσει καταστάσεις. Επιπλέον, ήταν απίθανο να μαζευτεί ένα τέτοιο ποσό σε τρεις μήνες. Ωστόσο, είπα ότι θα προσπαθούσα να μιλήσω με κόσμο και να διερευνήσουμε την προοπτική ενός leasing. Του άρεσε αυτή η ιδέα.

28 Σεπτεμβρίου 2010: Ενημέρωση διαφόρων Θελημικών ομάδων σχετικά με την πρωτοβουλία αυτή.

26 Οκτωβρίου 2010: υπογραφή του καταστατικού της α.μ.κ.ε. «Σώστε το Αβαείο του Θελήματος».

Εταίροι: ένα άτομο από την Ιταλία, ο εκπρόσωπος του UR-OTO και του Α.΄Α.΄ από τη Βόρειο Ελλάδα, και 4 εταίροι που ήταν επίσης μέλη της α.μ.κ.ε. «Αβαλοκιτεσβάρα Ρέικι».

Στόχος: η ανάδειξη της πνευματικής κληρονομιάς του Άλιστερ Κρόουλι, η προώθηση της μελέτης του καλλιτεχνικού και φιλοσοφικού του έργου και κάθε άλλη συμβολή στη διάσωση του Αβαείου του Θελήματος στην Κεφαλού της Σικελίας.

17 Ιανουαρίου 2010: πρώτη τροποποίηση του καταστατικού, εξαιτίας γραφειοκρατικών προβλημάτων.

4 Μαρτίου 2011: δεύτερη τροποποίηση του καταστατικού. Εγγραφή στη ΔΥΟ. Ο εταίρος από την Ιταλία έπρεπε να αποχωρήσει, και πάλι για γραφειοκρατικούς λόγους.

29 Μαΐου 2011: «Άλιστερ Κρόουλι: η Ζωή και το Έργο του», η πρώτη δημόσια εκδήλωση για τον Άλιστερ Κρόουλι στην Ελλάδα.»

Η εικόνα του Αβαείου ήταν αποκαρδιωτική. Είναι αδύνατο να ξεχαστεί ο θόρυβος που έκαναν τα κομματάκια κεραμιδιού που έπεφταν διαρκώς από την οροφή. Ούτε μπορεί να ξεχαστεί η χαρακτηριστική μυρωδιά της μούχλας και των ούρων, η διαρκής αποσύνθεση των τοιχογραφιών, και το σκηνικό της απόλυτης εγκατάλειψης του τόπου στον οποίο ο Άλιστερ Κρόουλι ίδρυσε κάποτε μια πρωτότυπη κοινότητα για να πραγματώσει τον νέο τρόπο σκέψης.

Στην επόμενη διαφάνεια, μπορείτε να διαβάσετε σχετικά με την α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια»:

«15 Δεκεμβρίου 2011: λόγω των επιπτώσεων της Ελληνικής οικονομικής κρίσης, αποφασίζουμε να συγχωνεύσουμε τις δραστηριότητές μας σε μία και μόνη εταιρεία. Ο εκπρόσωπος του UR-OTO αποχωρεί επίσης, αφού οι σκοποί δεν επρόκειτο να είναι αποκλειστικά «Θελημικοί». Αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι η α.μ.κ.ε. για τη μελέτη του Εαυτού «Εντελέχεια».

Σκοπός της εταιρείας είναι η μελέτη του Εαυτού, και συγκεκριμένα:

1. Τη διερεύνηση και ερμηνευτική των συμβόλων με σκοπό την εφαρμογή τους στη θεραπευτική.
2. Την ανάπτυξη, τον εμπλουτισμό και τη διάδοση μεθόδων ενεργειακής θεραπευτικής και εξισορρόπησης όπως το Αβαλοκιτεσβάρα Ρέικι, το Ουσούι Ρέικι, η Συμβολική Θεραπευτική, και άλλες.

3. Την προώθηση της μελέτης του Εαυτού μέσα από την ανάδειξη και αξιοποίηση του εσωτερικού, φιλοσοφικού και καλλιτεχνικού έργου του Άλιστερ Κρόουλι και τη διαφύλαξη της πνευματικής του κληρονομιάς και μνημείων που σχετίζονται με αυτή, όπως το Αβαείο του Θελήματος.

4. Τη δημιουργία κοινών υπηρεσιών εξυπηρέτησης των μελών της και των ενδιαφερόμενων όσον αφορά στην εφαρμογή των παραπάνω μεθόδων και στην περαιτέρω εσωτερική / πνευματική ανάπτυξή τους.

5. Την ανάπτυξη εθελοντικών και κοινωφελών δράσεων που αφορούν στην αποκατάσταση της σωματικής, πνευματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευεξίας των ανθρώπων και την ισορροπία του φυσικού περιβάλλοντος.

6. Οι παραπάνω δράσεις απευθύνονται σε όλους τους ανθρώπους, αδιακρίτως φυλής, χρώματος, φύλου, σεξουαλικής κατεύθυνσης, πολιτικών πεποιθήσεων, οικονομικής και κοινωνικής θέσης ή οποιουδήποτε άλλου παράγοντα μπορεί να αποτελέσει κριτήριο διάκρισης και διαχωρισμού μεταξύ των ανθρώπων.

9 Απριλίου 2012: Διοργάνωση της εκδήλωσης "Aleister Crowley: The Prophet of the New Aeon", Λονδίνο.»

Έτσι, τον Οκτώβριο 2010 ξεκινήσαμε ένα ταξίδι προς τη δική μας «Ιθάκη», δηλαδή την Κεφαλού της Σικελίας (η οποία, στην πραγματικότητα βρίσκεται περίπου 380 μίλια νοτιοδυτικά αυτού του μικρού νησιού του Ιονίου Πελάγους) και, ακριβώς όπως ο πρόγονός μας ο Οδυσσέας, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε τους λαιστρογόνες και τους Κύκλωπες και την οργή των Θεών.

Επιτρέψτε μου εδώ να αναφέρω μερικές από τις πιο σημαντικές από αυτές τις προκλήσεις. Θα μου έπαιρνε πολύ χρόνο να τις αναλύσω, γι' αυτό θα σχολιάσω εν συντομία κάποιες από αυτές και, αν χρειαστεί, μπορούμε να συζητήσουμε στο τέλος της εκδήλωσης:

1. Σύντομα διαπιστώσαμε ότι, γενικά, δεν υπήρχε ιδιαίτερη προθυμία να σωθεί το Αβαείο. Ακόμα και σήμερα, δεν μου είναι ξεκάθαρο αν η πλειοψηφία των Θελημιτών επιθυμεί να σωθεί αυτό το μοναδικό μνημείο του Θελήματος ή όχι.

2. Ακούσαμε ενθαρρυντικές απόψεις αλλά και αρνητικές οι οποίες ήταν συνήθως ενδεικτικές ενός ορισμένου βαθμού απογοήτευσης και παραίτησης ως προς τον Κρόουλι. Αυτές οι απόψεις φαίνεται να σχετίζονται με:

α) Το φόβο ότι κάθε προσπάθεια να αναβιώσει το Αβαείο, θα ανακινήσει εχθρικές αντιδράσεις, λόγω ορισμένων καταγραφών σχετικά με τις υποτιθέμενες βδελυρές πράξεις του Άλιστερ Κρόουλι στην Κεφαλού (μερικές από τις οποίες, επί τη ευκαιρία, κάτω από τις περιστάσεις που καταγράφηκαν μπορεί να είναι απλές εικασίες).

β) Την έλλειψη εμπιστοσύνης σχετικά με τη βούληση των μελών των διαφόρων Θελημικών Ταγμάτων να ξεπεράσουν τις πιθανές διαφορές τους και να εργαστούν μαζί για την επίτευξη ενός κοινού στόχου.

γ) Λόγους τόσο ασαφείς όσο ότι «το Αβαείο είναι καταδικασμένο».

Θα πρέπει να σημειώσω όμως, ότι τα παραπάνω συμπεράσματα δεν είναι αποτέλεσμα ψηφοφορίας, αλλά μόνο ο δικός μου τρόπος ερμηνείας της αντίδρασης ενός μικρού αντιπροσωπευτικού δείγματος ανθρώπων, που δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκπροσωπεί το σύνολο της Θελημικής κοινότητας.

Είναι γεγονός ότι λάβαμε και μερικά προσωπικά ενθαρρυντικά μηνύματα. Ορισμένοι Θελημίτες προσφέρθηκαν να βοηθήσουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, και δυο-τρεις από αυτούς προθυμοποιήθηκαν να ενισχύσουν οικονομικά την εκστρατεία μας αλλά σε αυστηρά προσωπική βάση, αφού η καμπάνια μας δεν υποστηρίζεται επίσημα από τις Κεφαλές των Ταγμάτων τους.

Κάποιοι άλλοι, έχοντας υπόψη τα παραπάνω δεδομένα καθώς και το υψηλό κόστος του όλου εγχειρήματος, πρότειναν ότι η πιο βιώσιμη λύση είναι να καταφύγουμε σε έναν από μηχανής Θεό: θα έπρεπε να έρθουμε σε επαφή με κάποιους πλούσιους Θελημίτες και να επικαλεστούμε τα θετικά αισθήματά τους για τον Άλιστερ Κρόουλι, προκειμένου να τους πείσουμε να αγοράσουν το σπίτι και να το αναστηλώσουν.

Δεν κρίνω ότι, βαθιά μέσα μου, έχω κάποια ελπίδα ότι αυτοί οι άνθρωποι θα υποστηρίξουν τελικά την εκστρατεία μας αλλά, ξέρετε, υπάρχει ένα αρχαίο

Ελληνικό ρητό που λέει «Συν Αθηνά και χείρα κίνει» ή, όπως λέτε στα Αγγλικά, «Ο Θεός βοηθά αυτούς που βοηθούν τον εαυτό τους».

Η επέμβαση του από μηχανής θεού συνεπάγεται ότι οι άνθρωποι έχουν κάνει το δικό τους μερίδιο δουλειάς. Εσείς τι πιστεύετε, το έχουμε κάνει;

3. Καθώς προχωρούσαμε, χρειάστηκε να αντιμετωπίσουμε διάφορα προβλήματα που προέκυπταν από το πουθενά, καθυστερήσεις που δημιουργούνταν από τους πιο απρόβλεπτους ή χαζούς λόγους. Κάποιοι σκέφτηκαν ότι δεν μας μέλλεται να σώσουμε το Αβαείο, και άλλοι ότι αντιστέκονταν στις προσπάθειές μας κάποιο εχθρικό εγρηγορός. Η δική μου ερμηνεία είναι ότι αυτά τα προβλήματα είναι απλά εκδηλώσεις των δικών μας περιοριστικών σκέψεων και των εσωτερικών μας αντιφάσεων. Συχνά στη ρίζα τέτοιων προβλημάτων κρύβεται η δύναμη της αδράνειας, και θα πρέπει πρώτα να καταλάβουμε ότι, αν θέλουμε να σώσουμε το Αβαείο του Θελήματος, θα πρέπει πρώτα να βρούμε και να τιμήσουμε το δικό μας Θέλημα –κι αυτό δεν είναι καθόλου εύκολη δουλειά.

4. Και, τέλος, έχουμε να αντιμετωπίσουμε την Ελληνική οικονομική κρίση. Ήταν τόσο σοβαρή η ύβρις μας προς τους θεούς ώστε να προκαλέσει την οργή του τρομερού Ποσειδώνα, που τώρα θέλει να βυθίσει και το καράβι μαζί με τους αμαρτωλούς; Χμμ... όχι. Θα έλεγα μάλλον ότι το βλέπω αυτό σαν ένα σενάριο που μας προσφέρει την ευκαιρία να επιτύχουμε την Κάθαρση καθ' οδόν προς την Εστία. Εν τω μεταξύ, η κατάσταση είναι πραγματικά δύσκολη. Παρότι η Ελληνική οικονομική κρίση δεν συνδέεται άμεσα με το Αβαείο, επηρεάζει κάθε τι σχετικά με τη συντήρηση της εταιρείας, ενώ η γενική ύφεση δεν πρόκειται να ενθαρρύνει τους ανθρώπους να υποστηρίξουν το σκοπό μας οικονομικά.

Τώρα, πριν ξεκινήσω να σχολιάζω τα παραπάνω, επιτρέψτε μου να κάνω άλλη μία παρένθεση:

Καθώς ετοιμάζα αυτή την ομιλία, σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω την αναλογία της Οδύσσειας. Δεν είμαι μελοδραματικός τύπος –νομίζω-, αλλά μου φάνηκε πολύ καλή ιδέα να εμπλουτίσω την ομιλία μου με μερικές αλληγορίες. Όταν τελείωσα, συνειδητοποίησα ότι δεν θυμόμουν τίποτα για τον μύθο των Λαιστρυγόνων και θα έπρεπε να

φρεσκάρω τη μνήμη μου για την περίπτωση που υπάρχουν κάποιες ερωτήσεις.

Αναζήτησα τη λέξη στο google και... έμεινα άναυδη όταν διάβασα τις λέξεις «Λάμος» και «Τηλεπύλος». Προφανώς, ο Κύριος Κρόουλι είχε πολύ καλύτερη γνώση της Ελληνικής Μυθολογίας από μένα.

Ποια ήταν λοιπόν η ιστορία;

Ο Βασιλιάς Λάμος (που στα αρχαία Ελληνικά σημαίνει 'χάσμα' –στα λατινικά Lamus), γιος του Ποσειδώνα, ήταν ο ιδρυτής του Βασιλείου των Λαιστρυγόνων. Όταν ο στόλος του Οδυσσέα έφτασε στο λιμάνι της Τηλεπύλου, (που σημαίνει «η μακρινή πύλη» ή ακόμα «η μεγάλη πύλη» και ο αρχαίος Έλληνας Ιστορικός Θουκυδίδης πίστευε ότι βρισκόταν στη Σικελία) τα πλοία έδεσαν στο λιμάνι και οι άνδρες βγήκαν στη στεριά. Συνάντησαν την κόρη του Βασιλιά, και αυτή τους σύστησε στον πατέρα της, τον γίγαντα Αντιφάτη. Ο Αντιφάτης (που σημαίνει «αυτός που αντιφάσκει») έφαγε έναν από τους άντρες. Όταν οι υπόλοιποι τράπηκαν σε φυγή, ο Αντιφάτης κάλεσε τους Λαιστρυγόνες και αυτοί επιτέθηκαν εναντίον των Ελλήνων. Τους έφαγαν όλους και στη συνέχεια άρχισαν να εκτοξεύουν τεράστια βράχια από τον γκρεμό, βυθίζοντας όλα τα πλοία (11 στον αριθμό) και σκοτώνοντας επίσης όσους είχαν μείνει εκεί.

Το πλοίο του Οδυσσέα (και το πλήρωμά του) σώθηκε, γιατί το είχε κρύψει σε έναν όρμο κοντά στην ακτή. Έτσι, διέφυγε συνεχίζοντας το ταξίδι στην Εστία.

Πέρα από τη χρήση των ονομάτων Βασιλιάς Λάμος (King Lamus) και Τηλεπύλος (Telepylus) στο «Ημερολόγιο ενός Εθισμένου στα Ναρκωτικά», το οποίο, βέβαια, είναι άμεσα συνδεδεμένο με το Αβαείο του Θελήματος, βρήκα τον συμβολισμό του μύθου αυτού πολύ επίκαιρο και ήθελα πολύ να τον μοιραστώ μαζί σας.

Τώρα, επιτρέψτε μου να κλείσω και αυτή την παρένθεση, και να επιστρέψω στην αρχική μας πρόκληση –που θεωρώ και πιο σημαντική απ' όλες- και να αναλύσω τα κύρια σημεία της.

Δεν είχα ποτέ τη χαρά να μιλήσω με κάποιους επίσημους εκπροσώπους του Θελήματος, ωστόσο υπήρχαν διάφορες «φωνές», συνήθως από ανθρώπους που ήξεραν «κάποιον», που είπε ότι η διάσωση του Αβαείου δεν είναι καλή ιδέα. Το

μήνυμα ήταν ότι, από τη στιγμή που τα πράγματα φάνηκαν να εκτροχιάζονται στην Κεφαλού, η υποστήριξη ενός τέτοιου στόχου θα μπορούσε να ανακινήσει ορισμένες εχθρικές αντιδράσεις εναντίον του θελήματος και να φέρει στην επιφάνεια θέματα που θα μπορούσαν, δυνητικά, να θέσουν σε κίνδυνο τη σοβαρή εργασία που γίνεται από τα Θελημικά Τάγματα ανά τον κόσμο.

Και δεν θα μπορούσα να αρνηθώ ότι ακόμα κι εγώ αμφέβαλα για την καταλληλότητα αυτού του εγχειρήματος, εκείνη την εποχή. Βλέπετε... νομίζω ότι, βασικά, είμαι ένας καλός άνθρωπος. Εντάξει, δεν υπάρχει καλό και κακό, αλλά αν μπορεί να με κατηγορήσει κανείς για κάτι, αυτό θα ήταν το σύμπλεγμα του σωτήρα... Το μόνο που με ενδιαφέρει είναι να επιτύχω ένα ορισμένο επίπεδο αυτογνωσίας και, ίσως, να μοιραστώ τα ευρήματά μου με οποιονδήποτε ενδιαφέρεται. Ποτέ δεν είχα στο νου μου να ταράξω τις ζωές των ανθρώπων και να τους βλάψω. Τότε όμως, γιατί θα έπρεπε να ρισκάρω τη δική μου θέση και να βάλω τον εαυτό μου στη θέση να απολογείται για τις υποτιθέμενες πράξεις ενός ανθρώπου που έζησε περίπου έναν αιώνα πριν και ο οποίος, όσο ζούσε, δεν ενδιαφέρθηκε να απαντήσει ο ίδιος στους κατηγορούς του;

Άρχισα να υποψιάζομαι λοιπόν ότι δεν ήταν ο Άλιστερ Κρόουλι αυτός για τον οποίο θα έπρεπε να απολογηθώ. Υπήρχε κάτι βαθύτερο, το οποίο δεν μπορούσα ακόμα να αγγίξω. Έτσι, ήταν προφανές από την αρχή ότι η μεγαλύτερη πρόκληση για μένα / εμάς δεν ήταν ποτέ το να συγκεντρώσουμε πόρους για να σωθεί το Αβαείο –ω, αυτό θα ήταν το εύκολο κομμάτι! Η πραγματική πρόκληση ήταν να μείνουμε ανοιχτοί και να τολμήσουμε να φέρουμε στην επιφάνεια τόσο τα προσωπικά όσο και τα συλλογικά μας άλυτα ζητήματα, να προσπαθήσουμε να τα κατανοήσουμε, και να τα διαχειριστούμε.

Το να βρούμε έναν ή περισσότερους απίστευτα πλούσιους Θελημίτες για να αγοράσουν το Αβαείο θα έλυνε το πρόβλημα μόνο βραχυπρόθεσμα.

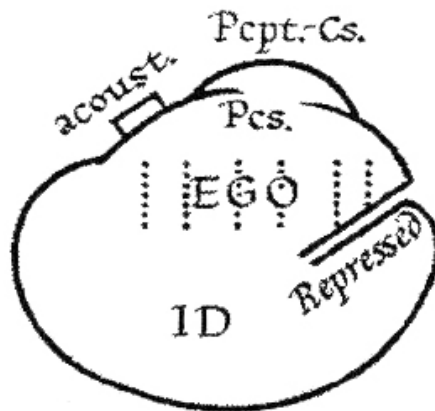
Παρόλα αυτά, η ίδια η ιδέα του Αβαείου υποδήλωνε την αναγκαιότητα της επέκτασης του Θελήματος πέρα από την ατομική σκοπιά, σε αυτή μιας κοινωνίας. Πιστεύω ότι υπάρχει μια βαθιά σύνδεση ανάμεσα στην αποκατάσταση της φυσικής μορφής του Αβαείου και την ανάπτυξη μιας κοινωνικής Θελημικής συνειδησης.

Με τον ένα τρόπο ή τον άλλο, ακόμα και την ώρα που καταρρέει, αυτό το μικρό λευκό σπίτι πίσω από το La Rocca, στέκεται όχι μόνο σαν υπενθύμιση της Θελημικής Ιστορίας, αλλά επίσης ως λυδία λίθος της δέσμευσής μας στο Βράχο του Θελήματος.

Πιστεύω πραγματικά ότι, σε ένα βαθύτερο επίπεδο, κάθε κίνημα εξυπηρετεί συγκεκριμένες ανάγκες του ανθρώπινου συλλογικού και για το λόγο αυτό τα τιμώ όλα. Ωστόσο, θα χρησιμοποιήσω το παράδειγμα του Χριστιανισμού για να κάνω μια παρατήρηση.

Έχει ειπωθεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ο τέλειος υιός του Θεού που ήρθε να μιλήσει στους ανθρώπους για τον Πατέρα του στον Ουρανό. Μετά το θάνατό του, έγινε το τιμώμενο πρόσωπο μιας θρησκείας και οι οπαδοί της τον θεωρούν ως τον Μεσσία που υποτίθεται ότι έσωσε την ανθρωπότητα από την αμαρτία. Η «ιστορία» του γράφτηκε αρκετά χρόνια μετά το θάνατό του και οι άνθρωποι άρχισαν να οργανώνονται βάσει αυτής της ιστορίας, δημιουργώντας έναν Μεσσία σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Η θεωρία μου είναι ότι εστιάστηκαν τόσο πολύ σε αυτό που συνήθως αποκαλείται «Καλό», ώστε τελικά μετέτρεψαν τον Ιησού σε ένα σύμβολο του ανθρώπινου υπερ-εγώ.

Σ' αυτήν την εικόνα μπορείτε να δείτε τον ορισμό του id, του εγώ και του υπερ-εγώ, σύμφωνα με τον Sigmund Freud.

Το διάγραμμα του Freud από το έργο 'The Ego and the Id' (1923).

Το id (‘εκείνο’), το εγώ και το υπερ-εγώ είναι τα τρία μέρη του ψυχικού μηχανισμού που περιγράφεται από τον Sigmund Freud στο δομικό μοντέλο της ψυχής. Με τους όρους της δραστηριότητας και της αλληλεπίδρασής αυτών των τριών δομών περιγράφεται η νοητική ζωή.

Σύμφωνα με αυτό το μοντέλο της ψυχής, το id αντιπροσωπεύει το ανοργάνωτο μέρος της προσωπικότητας που περιέχει τα βασικά ένστικτα. Το id ενεργεί σύμφωνα με την «αρχή της ηδονής», προσπαθώντας να αποφύγει τον πόνο ή τη δυσαρέσκεια που δημιουργείται από την αύξηση της ενστικτώδους τάσης.

Το εγώ είναι το οργανωμένο, ρεαλιστικό μέρος. Περιέχει το οργανωμένο μέρος της δομής της προσωπικότητας που περιλαμβάνει τις αμυντικές, τις αντιληπτικές, τις διανοητικές-γνωσιακές και τις εκτελεστικές λειτουργίες.

Το υπερ-εγώ παίζει τον κριτικό και ηθικολογικό ρόλο. Το υπερ-εγώ στοχεύει στην τελειότητα. Περιέχει εκείνο το οργανωμένο μέρος της δομής της προσωπικότητας που είναι κυρίως αλλά όχι εντελώς ασυνείδητο, το οποίο περιλαμβάνει τα ιδεώδη του εγώ του ατόμου, τους πνευματικούς του στόχους, και τον ψυχικό παράγοντα (που αποκαλείται κοινώς «συνείδηση») που επικρίνει και απαγορεύει τα ένστικτα, τις φαντασιώσεις, τα συναισθήματα και τις πράξεις του. «Το Υπερ-εγώ μπορεί να θεωρηθεί ως ένας τύπος συνείδησης που τιμωρεί την κακή διαγωγή με αισθήματα ενοχής. Για παράδειγμα, στην περίπτωση που έχει κανείς εξωσυζυγικές σχέσεις.»

Το υπερ-εγώ εργάζεται σε αντίθεση με το id. Το υπερ-εγώ αγωνίζεται να δράσει με έναν κοινωνικά αποδεκτό τρόπο, ενώ το id (‘εκείνο’) απλά επιθυμεί στιγμιαία αυτοϊκανοποίηση. Το υπερ-εγώ ελέγχει την αίσθηση σωστού και λάθους. Μας βοηθά να ταιριάξουμε στην κοινωνία βάζοντάς μας να ενεργούμε με κοινωνικά αποδεκτούς τρόπους.

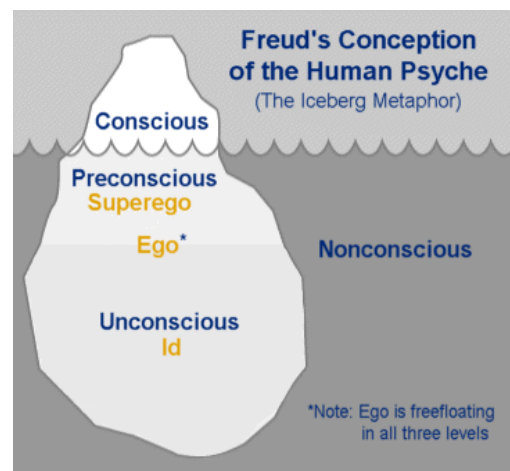
Οι απαιτήσεις του υπερ-εγώ συχνά αντιτίθενται σε αυτούς του id, έτσι ώστε το εγώ μερικές φορές δυσκολεύεται να τα συμφιλιώσει αυτά τα δύο.

Η θεωρία του Freud υποδηλώνει ότι το υπερ-εγώ είναι μία συμβολική εσωτερίκευση της μορφής του πατέρα και των κοινωνικών κανόνων.

[Ο παραπάνω ορισμός προέρχεται από την Wikipedia. Παρουσιάζει την όλη ιδέα πολύ όμορφα και, σίγουρα, πολύ καλύτερα απ’ όσο θα μπορούσα να το κάνω εγώ στην Αγγλική]

Έτσι, ο Ιησούς στεκόταν εκεί ως σύμβολο μιας εσασί ανέφικτης όψης του θεϊκού τους δυναμικού. Οι άνθρωποι θα έπρεπε να ζουν κάτω από συγκεκριμένους περιορισμούς, θα έπρεπε να προσεύχονται για τη σωτηρία της ψυχής τους, αλλά δε θα μπορούσαν ποτέ να είναι τόσο κρυστάλλινα καθαροί όπως ο Ιησούς. Τώρα, είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν ορισμένες εσωτερικές αλληγορίες πίσω από αυτή τη διδασκαλία, αλλά, πιθανότατα ο συμβολισμός ελάχιστη σχέση έχει με τον άνθρωπο Ιησού.

Αν η γνώμη των ανθρώπων μπορεί να ποικίλει σε τόσο μεγάλο βαθμό όσον αφορά τον Άλιστερ Κρόουλι ο οποίος, σε τελική ανάλυση, ήταν σύγχρονός τους και άφησε έναν μεγάλο αριθμό γραπτών έργων, τι θα έπρεπε να σκεφτούμε για τις ιστορίες των ανθρώπων που έζησαν δύο χιλιάδες χρόνια πριν!

Διάγραμμα της θεωρίας του Freud's για την ψυχή. Η μεταφορά του παγόβουνου χρησιμοποιείται συχνά για να εξηγήσει κάθε μέρος της ψυχής σε σχέση με τα υπόλοιπα.

Έτσι, φαίνεται ότι οι άνθρωποι κατακερμάτισαν τον Εαυτό τους, και αποφάσισαν ότι χρειαζόταν ένα ενδιάμεσο για να τους βοηθήσει να συμμετέχουν στη Θεία τους φύση. Η έντονη πόλωση του παλιού μοντέλου του Καλού ενάντια στο Κακό άρχισε να

γίνεται όλο και πιο ισχυρή. Ο Σατανάς και ο Αντίχριστος καλούνταν να εξηγήσουν κάθε πιθανή ανισορροπία και να κρατήσουν το κοπάδι υπό έλεγχο.

Κατάφερε αυτός ο Μεσσίας να σώσει τους ανθρώπους από την αμαρτία;

Όχι. Τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια, εκατομμύρια ανθρώπων έπαιξαν το παιχνίδι της διπλότητας, καταλήγοντας όλο και πιο βαθιά στην αμαρτία. Αλλά ήταν φυσικό: δε θα μπορούσαν ποτέ να επιτύχουν την πραγμάτωση του υπερ-εγώ του και όλων όσων συμβόλιζε εις βάρος των άλλων όψεων του διαιρεμένου εαυτού τους –θα μπορούσαν;

Έτσι είχαμε εκατομμύρια ανθρώπων οι πράξεις των οποίων δεν μπορούσαν να ταιριάξουν με τα πιστεύω τους. Αλλά, το πρόβλημα είχε διαγνωστεί εκ των προτέρων: αποφάσισαν ότι ήταν σφάλμα του διαβόλου.

Δύο χιλιετίες αργότερα, εμφανίζεται ο Άλιστερ Κρόουλι: το Μέγα Θηρίο αυτοπροσώπως. Τουλάχιστον έτσι τον φώναζε η μητέρα του.

Κι αυτός, με τον δικό του τρόπο, ήρθε να σηκώσει το βάρος των «αμαρτωλών» λέγοντάς τους ότι «δεν υπάρχει θεός εκτός από τον άνθρωπο». Έζησε σύμφωνα με τη δική του αλήθεια, στο ιστορικό και πολιτισμικό πλαίσιο της Βικτωριανής εποχής, και τελικά έγινε αυτός που, εκούσια ή ακούσια, προσήλκυσε τις προβολές του φόβου και τους σκότους όχι μόνο των συγχρόνων του, αλλά επίσης και όλων των μελλοντικών γενεών.

Τώρα, συμβαίνει να απευθύνομαι σε ένα πολύ καλά ενημερωμένο κοινό, και είμαι σίγουρη ότι μπορείτε να δείτε πολλά περισσότερα απ' ότι εγώ αναφορικά με την εσωτερική σημασία αυτού του γεγονότος. Έτσι, θα αναφερθώ μόνο στο ψυχολογικό αποτέλεσμα του ότι έγινε ένας καθρέφτης που βοήθησε τους υπόλοιπους να συνειδητοποιήσουν και να προσδιορίσουν τις δικές τους υποσυνειδητές δημιουργίες, με σκοπό να επιλύσουν τελικά τις αντιθέσεις του ψυχικού μηχανισμού τους.

Αλλά όχι, ποτέ δεν του άρεσε η ιδέα του κατακερματισμού. Μίλησε για τον Αληθινό Εαυτό που έπρεπε να εκδηλωθεί στη γη. Φάνηκε αρκετά σοφός, ώστε να μην ταυτίσει ποτέ τον εαυτό του με το υπερ-εγώ «που επικρίνει και απαγορεύει τα ένστικτα του ατόμου, τις φαντασιώσεις του, τα

αισθήματά του και τις δράσεις του και τιμωρεί την κακή διαγωγή με αισθήματα ενοχής».

Απεναντίας, προσδιόρισε τη θέση του δηλώνοντας ότι βρίσκεται στον αντίθετο πόλο και ήταν αρκετά σοφός ώστε να παροτρύνει τους ανθρώπους να εξισορροπήσουν όλες τους τις όψεις. Έγινε ο οίστρος που ενοχλεί όλους όσους αρνούνται το γεγονός ότι η θειότητα της ανθρωπότητας εκτείνεται τόσο στον ουρανό όσο και στη γη.

«Νιώθεις ότι υπήρχε κάποια αντίφαση ανάμεσα στα λόγια και τις πράξεις του;» ρώτησα τον εαυτό μου.

Ναι, το πίστευα, αλλά... δεν μπορούμε να έχουμε Θέλημα χωρίς τον Άλιστερ Κρόουλι, έτσι δεν είναι;

«Σου πέρασε ποτέ από το μυαλό, ρώτησα πάλι, ότι προσπαθείς να εφαρμόσεις τους όρους του παλαιού παραδείγματος σε μία εντελώς νέα πραγματικότητα; Ξέρεις, θα είναι και πάλι όλα εντάξει αν αποφασίσεις να πας με το παλιό παράδειγμα. Είναι πολύ όμορφο να δείχνεις συμπόνια και να δέχεσαι τους ανθρώπους χωρίς να τους κρίνεις. Η καρδιά σου θα είναι ακόμα στη σωστή θέση και θα τα πηγαίνεις καλά με τους άλλους. Μέχρι που θα δεχτούν να ακούσουνε για τον Άλιστερ Κρόουλι. Θα ακούσουν με ευχαρίστηση τα σχολία σου για το πόσο καλύτερα θα ήταν τα πράγματα αν ήταν καλύτερος άνθρωπος, και θα κάθεστε όλοι μαζί σε κύκλο, όπως κάνετε συχνά, μιλώντας και κρίνοντας το νέο παράδειγμα υπό το φως των παλαιών σας αντιλήψεων.

Αυτό μου ακούστηκε μια χαρά, αλλά ήξερα ότι υπάρχουν κι άλλα:

«Αν επιθυμείς να συνεχίσεις με το νέο παράδειγμα, δεν αρκεί το να βάζεις το νέο κρασί σε παλιό ασκή, σκέφτηκα. Πρώτα θα πρέπει να δεις το υπερ-εγώ σου από μια νέα οπτική γωνία. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι χρειάζεσαι μια νέα ηθική, φτιαγμένη για να εξυπηρετήσει τον άνθρωπο ως μία ενιαία οντότητα και όχι μοναχά ένα ξεχωριστό τμήμα του ψυχικού μηχανισμού. Αλλά δεν είναι εύκολο να το κατανοήσεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

Όχι, δεν ήταν καθόλου εύκολη σύλληψη!

«Δεν μπορείς να διδάσκεις τον νέο αιώνα με την παλιά γλώσσα», άκουσα τον εαυτό μου να λέει, «Δεν μπορείς να ταιριάξεις τον νέο αιώνα στην παλιά ηθική, και δεν μπορείς να περιμένεις από τον

προφήτη του νέου αιώνα να συμπεριφερθεί σύμφωνα με το παλιό παράδειγμα. Ο παλιός κόσμος χρειάζεται ένα σοκ και αυτό είναι που έκανε ο Άλιστερ Κρόουλι, είτε το γνώριζε είτε όχι. Ήρθε για να ταρακουνήσει τα παλιά πρότυπα, όχι με τη βία, αλλά χρησιμοποιώντας τη Θέληση και τη Διάνοιά του. Δεν ήρθε για να βλάψει, αλλά για να σοκάρει.»

Ένωσα ότι μπορούσα να δω τα πράγματα λίγο πιο καθαρά τώρα.

Χμ, ποιος είπαμε ότι ήταν ο αμνός του Θεού; Αχχ, μα ο Άλιστερ Κρόουλι δεν ήταν αμνός... ήταν Ο αποδιοπομπαίος τράγος.

Ο καλός μπάτσος και ο κακός μπάτσος, ο Θεός και ο Σατανάς, ο Χριστός και ο Αντίχριστος, το καρότο και το μαστίγιο: το Σύμπαν μας παρέχει μια αφθονία πολικοτήτων, μόνο και μόνο για να καθρεφτιστούμε και να γνωρίσουμε τον εαυτό μας.

Ο Άλιστερ Κρόουλι ήταν πράγματι ο αποδιοπομπαίος τράγος. Τα λιβελογραφήματα του τύπου τον έκαναν να φαντάζει τόσο κακός, ώστε να προσελκύσει τον τίτλο του χειρότερου ανθρώπου στον κόσμο –κι αυτό την ώρα που ήταν σύγχρονος του ίδιου του Χίτλερ!

Τι συνέβη λοιπόν στο Αβαείο; Ήταν αληθινά τα υποτιθέμενα βδελύγματα; Απέτυχε πραγματικά αυτό το μοναδικό πείραμα; Είναι μήπως προτιμότερο να ξεχάσουμε το όλο θέμα και να κοιτάξουμε τη δουλειά μας;

«Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο Κρόουλι αναρριχήθηκε επίσης στο Kangchenjunga –ένα εξαιρετικό εγχείρημα για την εποχή του- αλλά δεν κατάφερε να φτάσει στην κορυφή. Θα το αποκαλούσες αποτυχία;» ρώτησα τον εαυτό μου.

Εγώ το αποκαλώ πρωτοπορία.

Όχι, το πείραμα του Αβαείου του Θελήματος δεν απέτυχε. Στην πραγματικότητα, ήταν τόσο επιτυχημένο, που λειτουργεί ακόμα και το Αβαείο στέκεται εκεί για να σοκάρει τους ανθρώπους και να τους προκαλεί να κοιτάξουν προς αυτόν τον νέο τρόπο σκέψης.

Ορίστε! Κατάφερα τελικά να συνειδητοποιήσω το βαθύτερο νόημα του έργου μας για τη σωτηρία του Αβαείου! Το να διατηρήσουμε τη μνήμη αυτού του σοκ ζωντανή, σημαίνει να προσφέρουμε στον παλαιό κόσμο μια γέφυρα για να βαδίζει προς την κατανόηση του νέου αιώνα.

Ποια είναι λοιπόν η πραγματική μας πρόκληση;

Πιστεύω πως είναι να επιτύχουμε την κατανόηση του εαυτού μας και στη συνέχεια να γίνουμε αρκετά δημιουργικοί ώστε να επιτρέψουμε σ' αυτό το νέο ρεύμα να πλημυρίσει τη ζωή μας. Είναι ακόμα, το να δημιουργήσουμε μια νέα γλώσσα, δηλαδή μια νέα σημειολογία, με σκοπό να βάλουμε όλη αυτή την ιδέα σε λέξεις και να την εξηγήσουμε στους ανθρώπους. Είναι να τιμήσουμε την πεμπουσία του έργου αυτού του Προφήτη και να επιτρέψουμε στο Αβαείο του Θελήματος να φτάσει στη δική του εντελέχεια, ακτινοβολώντας την αγάπη, το φως, τη ζωή και την ελευθερία που συμβολίζει σε όλον τον κόσμο.

Κι έχουμε τη δύναμη και τη σοφία να το κάνουμε αυτό. Μπορούμε.

Αγάπη είναι ο νόμος, αγάπη υπό το θέλημα.

Σχετικά με αυτή την έκδοση:

Η «Εντελέχεια» είναι ένα τριμηνιαίο ηλεκτρονικό ενημερωτικό δελτίο (e-journal) ανοιχτής πρόσβασης, που εκδίδεται από την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία για τη Μελέτη του Εαυτού 'Εντελέχεια' (Αρ. 20894/2011).

Παρακαλούμε τον αναγνώστη να θυμάται τα εξής:

1. Η α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» έχει ως κύριο αντικείμενο τη μελέτη του Εαυτού και την ενθάρρυνση των ανθρώπων να διαμορφώσουν την προσωπική τους άποψη και να ακολουθήσουν τον δικό τους, μοναδικό, δρόμο αναζήτησης. Συνεπώς τα άρθρα που περιλαμβάνονται σ' αυτό το e-journal μπορεί να εκτείνονται σε ένα μεγάλο φάσμα ιδεολογιών / θρησκειών / εσωτερικών κινήσεων / αντιλήψεων. Οι θέσεις που εκφράζονται σε αυτά αποτελούν προσωπικές απόψεις των αρθρογράφων, και όχι κάποια 'ενιαία γραμμή' της «Εντελέχειας».
2. Το υλικό που δημοσιεύεται αποτελεί αντικείμενο για προσωπική μελέτη και έρευνα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι οι διάφορες μέθοδοι και πρακτικές ενεργειακής εξισορρόπησης που αναφέρονται εδώ μπορούν να υποκαταστήσουν την ιατρική ή ψυχιατρική θεραπεία.
3. Η «Εντελέχεια», ως μη κερδοσκοπική εταιρεία, δεν μπορεί να ασκήσει εμπορική δραστηριότητα, κατά συνέπεια η πρόσβαση στο e-journal που εκδίδουμε είναι ανοιχτή σε όλους, αρκεί να έχουν πρόσβαση στο internet. Ωστόσο, κάθε εισφορά στο έργο της Εταιρείας γίνεται δεκτή με ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη.
4. Το υλικό που δημοσιεύεται καλύπτεται από την άδεια creative commons 3.0, δηλαδή, αν θέλετε να αναπαράγετε ή να αναδημοσιεύσετε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιοδήποτε μέσο ένα άρθρο ή απόσπασμά του, θα πρέπει να αναφέρετε την πηγή, να μην το τροποποιήσετε, και να μην ζητήσετε γι' αυτό χρηματικό αντάλλαγμα. Εάν θελήσετε να χρησιμοποιήσετε το υλικό για εμπορικούς σκοπούς, θα πρέπει οπωσδήποτε να ζητήσετε την άδεια του αντίστοιχου αρθρογράφου.

Εκπρόσωπος της α.μ.κ.ε. «Εντελέχεια» σύμφωνα με το νόμο είναι η Άννα Αποστολίδου, η οποία έχει και την ευθύνη της παρούσας έκδοσης.

Στοιχεία επικοινωνίας:

Διεύθυνση Αλληλογραφίας:

Α.Μ.Κ.Ε. «ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑ»
Λεωφόρος Μεσογείων 8 β
11527, Αθήνα

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 210-72.92.465 (μετά τις 16:00 μμ)

Ηλεκτρονική διεύθυνση: entelechy.org (at) gmail.com

Website: <http://www.elijah.gr>

